

Hana Vorobelová, 15 r., Prešov

Hodiny klavíra

Do triedy vošla po presne osemminútovej ceste. Ulica, podchod, dlhá alej stromov, niekoľko chodníkov a priechodov pre chodcov. Ako každý utorok. Spomínala si na potknutie na rovnakom výmole pri semaforoch ako pred dvoma týždňami aj na spustené rampy, ktoré ju po dlhšej dobe donútili počkať. Do budovy školy ju masívne dvere vpustili až po silnejšom zatlačení, ale stalo sa jej to aj minulú jeseň a na nič sa nest'ážovala. Pamätala si, ako ju nová učiteľka po zahraní roztraseného Čajkovského pochválila bez väčšej snahy znieť presvedčivo, a ako potom predniesla veľkolepý monológ zložený z tisícich pripomienok, poučovaní a prirovnávaní jej hrania k škaredej machuli farieb.

Vinu za to, že sa stratila, hodila na staršiu ženu s červenými vlasmi sediacu na jednej z dvoch rozheganých stoličiek pri vchode, no keď sa zamyslela nad jej. Dlhými nechtami nepravidelne klopkala po koženej kabelke na kolenách. Keby to robila z nervozity, plne by ju podporila, ale jej sa na čele nezaleskla ani kvapka potu. Úsmev a ležérne preložené nohy naznačovali, že si čakanie na dieťa, ktorému sa v'zganie huslí tak páči, nehorázne užíva. Nebola si istá, či sa jej má pozdraviť. Vedená dobrou výchovou sa s rukou na kľučke prinútila zamumlať slovo dovi. Žena sa zatvárila, akoby jej celkom zrozumiteľnému výkriku neporozumela. Klára sa preto pohrdavo vrátila späť k schodisku a rovnakú cestu k dverám prešla úplne mlčky.

Stála pred budovou. Do očí jej svietilo slnko, okuliare s ružovým sklíčkom nenašla ani naspodku tašky. Prižmúrenými očami sledovala blížiacu sa postavu. Dotvorila si ju podľa seba, nepotrebovala vedieť, kto to v skutočnosti je. Zabočila zrýchleným krokom na širokú ulicu stratiac jediné spojenie s predošlými udalosťami.

V škole mohla nepriaznivú skutočnosť pripísať z'abudlivosti, no v obklopení neznámych ľudí sa zmenila na potrhanú igelitku. Tom že svoj dom prirovnala k smetiaku si kvôli dlhému zástupu pred ňou nestihla uvedomiť.

Ľudia na čosi čakali. Chcela sa k nim pripojiť, ale posledná žena v rade mala pridlhé vlasy. Videla, ako jej jeden po druhom padá z hlavy, akoby mala nasadenú parochňu zloženú z dielov. Vždy, keď vlas sklzol pod líniu ostatných, stmavol a zvlhol. Dúfala, že sa rad neposunie. Prekročiť kôpku mokrých vlasov podobnú obsahu koša po osprchovaní by nedokázala. Netvorili žiaden obrazec, bola to nechutná guča. Keď si Klára pred použitím šampónu pozbierala všetky prebytočné vlasy, dávala si záležať na tom, aby ich prilepené na

stene vytvarovala tak, aby nikomu neprekážali. Občas ich zabudla vyhodit'. Umelecké dielo na kachličkách inšpirované Hviezdnou nocou nikto neoceníl.

Rozštiepené pramene zazerajúcej ženy s vytetovaným mopslíkom na pleci, sa jej mohli zamotať do prstov. Obtočiť každú končatinu a nepopustiť zovretie. Pri premýšľaní nad tým, kde nechala hrebeň, ktorý so sebou nosila pre prípad, že by sa jej vlasy vymkli spod kontroly, ju stihli obehnúť traja tínedžeri v širokých nohaviciach a značkových teniskách. Zozbierala dostatočne veľa odvahy a ďalší piati nemali šancu.

Rad sa skracoval nezvyčajne rýchlo. Cez kopy platiacich ľudí nedovidela na všetky cedulky. Keď sa jej nazlostená zmrzlinárka po druhý raz spýtala, akú príchuť chce, celkom zabudla, že čokoládovú neznáša. Od minulej objednávky zdražel kopček o desať centov a namiesto klasického kornúta jej ho dali do sladkého. Konečne pochopila, že sa ocitla v pekle.

Keby svoj záver myslela vážne, celá situácia by sa vyriešila. Čertov, plamene a striekajúcu lávu pokladala za nepodstatný dodatok.

Na námestie prešla po mačacích hlavách. Šteklenie fúzikmi si vychutnávala viac ako okusovanie členkov a chodidiel. Pedikúru zadarmo si nemohla nechať ujsť. Snažila sa nenašliapavať celou váhou, vytŕčajúce chvostíky a ňufáky boli príliš roztomilé. Mužovi so stiahnutým obočím, ktorému sa nepáčilo uchu lahodiace mraučanie, sa vyhla väčším oblúkom, ako mala v pláne. Mal úplne iné oči, ako jej postava.

Očnému kontaktu s ľuďmi sa vyhýbala. Pri tmavookých to bolo najťažšie. Zrenice splývali s dúhovkami do jednej hlbokej diery. Keď jej niekto pochválil gaštanové oči, zosmutnela vediac, že sa už nikdy nebude môcť postaviť pred zrkadlo. Jej osoba mala svetlomodré oči a priamy pohľad, ktorým vedela zastaviť nervózne trasenie.

Pred bránou parku sa jej na palci zjavila hnedá škvrna. Zmrzlinu ani neochutnala. Ďalšia sladká kvapka pristála na bielom tričku. Zaťala zuby a stisla päsť. Rozdrvený kornútik a neznesiteľne malý kopček pustila z ruky skôr, ako stihla obliznúť chutné osladenie palca.

Pri ceste k lavičke, ktorú konečne opustila zvráskavená starena, musela obísť fontánu. Oddýchla si na chrbte kamenného krokodíla striekajúceho špinavú vodu. Korytnačka bola ďaleko od okraja, nechcela riskovať pošmyknutie. Keby hada neobsadilo decko v zelených šatách zašpinené od zmrzliny, na jeho exotický náprotivok by ani nepomyslela. Starorímsky boh bol dostatočne vyšportovaný na to, aby sa jej protivné dieťa stratilo z dohľadu. Posledná socha vábila okoloidúcich melodickým kvákaním. Klára na ich jediný a vysoko nepríjemný stret nechcela spomínať.

Po pár minútach čoraz bolestivejšieho sedenia na horúcom kameni sa s prekvapivou obratnosťou vyšvihla späť na pevninu. Zabládla sa na kostolnú vežu. Hodinám neverila. Ani nehybné škvry na streche nepôsobili reálne. Pošmyknutie niektorého z robotníkov bolo veľmi nepravdepodobné. Krvavú škvrnu by si každý vysvetlil po svojom. Možno ako nečakaný pád jahodových zmrzlín z rúk detí na školskom výlete.

Všetky lavičky boli obsadené. Chvenia sa nevedela striasť. Pohyb sekundovej ručičky bol trhaný a náhodný. Riedke vlasy tmavli.

Výber smeru ju zdržal natoľko, že sa k nej stihla priblížiť mladá žena v tričku s potlačou mačiek s veľkými očami. Z tváre si odhrnula tuhý prameň vlasov.

„Nevieš, kadiaľ sa dostanem domov?“ spýtala sa pokojne. Keď si Klára všimla, že osoba pred ňou stojí tak rovno, ako si to predstavovala, dopodrobna jej opísala cestu. Poďakovala sa jej, skontrolovala pravidelne tikajúce hodinky a vykročila.